

A CSALÁDFA LEGSZEBB KORONÁJA A GYERMEK, AZ UNOKA

„Ahogy a fának egyre több az ága, akként mind több a félténivalója.
Csak néz mind sűrűbb ágára-bogára, és azt se tudja, melyiket hogy ója.
Maga az ág is új hajtást bocsát ki, unoka-ágot, zsenget, halványat;
reá még éberebben kell vigyázni” /Kiss Jenő: Ahogy a fának..../

Ahogy a fa, a növényvilág ciklikusan pusztuló és újrasarjadzó részeivel az életerő, az öröklét szimbóluma, úgy a családfaképek szerteágazó ágrendszere a származási rendet mutatja. A legvékonyabb ágak a gyerekeket, a legfrissebb zsengek az unokákat jelképezik.

A természet fája kapcsolatban áll az ősi vizekkel, és belenő az idő világába, gyűrűket fejlesztve, hogy kinyilvánítsa korát. A családok fája az ősök szellemi örökségéből építkezik. Régi európai szokás szerint a gyermek születésekor az apa fát ültetett, tiszteletét és szeretetét kifejezve a természet örök körforgásának. A szeretet mindig teremt, sohasem pusztít. Így lesz az elültetett fából árnyat adó lomb, a gyermekből és unokából értelmes, boldog felnőtt.

Az emberek zöme a múlton mereng. Sóvárogva gondol vissza a „régii szép időkre”, keresi a múltat a jelenben is. A múlt értéke abban rejlik, hogy neki köszönhetjük, hogy ott vagyunk, ahol vagyunk. Éljük meg a jelen pillanatát! Együtt, közösen: dédik, nagyszülők, szülők, gyerekek, unokák! Éljük meg a szeretetet minden pillanatban! Ha egy virágot csodálunk, eggyé válunk vele: nagylányunk megtanul beszélni a növényhez, hogy szebben fejlődjön, kis unokánk kikacagja a „hapci-virágot”. Ha egy könyvet olvasunk, teljesen beletemetkezünk, s a Don-kanyar halálra dermedt katonái között eltűnt nagybátyánkat véljük látni. Ha zenét hallgatunk, hagyjuk, hogy magával ragadjon minket a dallam, s elcsodálkozik a kamasz, hogy az újnak hitt slágereket már a nagy idejében is játszották, s anya gólyabáljáján az Edda zenélt!

Sokan nem is hinnék, hogy mennyi közös kapcsolódási pont van a nemzedékek között, csak vállalni kell, a kutatás, a felfedezés izgalmát és örömeit! Ne arra törekedjünk korunk előrehaladtával, hogy örökös példálózásainkkal elriasszuk magunktól a fiatalokat: Bezzeg az én időmben!

Azt sem állítom, hogy nincs rossz a világban, nincs mitől félnünk, félténünk gyermekeinket, unokáinkat. Elég kézbe vennünk egy újságot, bekapcsolunk a tévét, s tömegével zúdul ránk a gonoszság, örömtelenség, igazságtalanság, erőszak. Ne engedjük, hogy a negatív élmények felerősítsék magányunkat, kétségbeesést, csalódottságot, reményvesztettséget szüljenek! Ne nézzünk mindenkit irigységgel, félelemmel! Vélts vagy valós boldogtalanságunk okát ne a körülöttünk lévőkben keressük feltétlenül! Idősödve sem késő pozitív gondolatokkal feltöltődni!

A család, a klub, a barátok, a szomszédok... mind, mind kimozdítási pontok a felismeréshez, hogy kortól függetlenül én is lehetek fontos valakinek, valakiknek. Én is szerethetek és engem is szeretnek. Mert a szeretet elfogadó és alapja a feltétel és garancia nélküli hit. A szeretet türelmes, a szeretet spontán: ott van az örömben, a szépségben, az igazságban, a könnyekben.

S remélhetőleg ott virágozik majd kisunokám ecsetvonásaiban is, amikor „Mami-ágát” rajzolja meg a családfán az iskolában!

ÁNYA KÖNYVI HÍREK

*Muraközi Sándor és Fehér Mariann
Budapesten 2005. augusztus 27-én
házasságot kötöttek,*

Fábián Zoltán és Tímár Krisztina

2005. augusztus 27-én

házasságot kötöttek,

Szónya Péter és Antal Henrietta

2005. szeptember 17-én

házasságot kötöttek,

